

vilde ikke vove nogen Sinde at tænke paa at udsætte sig for det Ansvar, at denne Bygning i Løbet af kort Tid faldt ned eller sank i Jorden, fordi den var bygget efter hans Dekret uden de Fundamenter, som de sagkyndige havde forlangt.

Her er nu Forholdet, at vi alle vide, hvordan Sagkundskaben stiller sig til vort Lands Forsvar. Vel er det rigtigt, som Ministeren nylig var inde paa, at naturligvis afgøre Nationen og dens Repræsentanter, hvad der til sidst skal laves. Det er noget, som det er overflødigt at sige, der er intet Menneske, der tænker paa noget andet. Det er os her i denne Sal og ovenover, som have Afgørelsen — selvfølgelig. Men ganske paa samme Maade, som hverken nogen Minister eller noget Medlem vover at gøre det, jeg sagde, overfor en Bygning, ganske paa samme Maade kunne vi vel afgøre, om vi ville have et Forsvar eller ej; men ville vi have det, staa vi i ganske den samme Stilling overfor Sagkundskaben, som vi staa, hvor Talen er om et civilt Ingeniøranlæg.

Den militære Sagkundskab staa ganske paa samme Maade som enhver anden teknisk Videnskab. Vi underholde Skoler og Højskoler, hvori den doceres, den har til sit Grundlag Læresætninger, der ere byggede paa Erfaringer, og Grundsætninger, som gælde Verden over, og som man maa respektere, og det kan ikke hjælpe, at man sætter dem til Side. Og denne Sagkundskab har sagt til os, at Københavns Sikring til Lands og til Vands er Fundamentet for alt Forsvar her til Lands. Den har sagt — det staa tydeligt i dens Betænkning —, at ikke alene er alt Forsvar af Sjællands Kyster en Umulighed, men at overhovedet alle Foranstaltninger for at hindre Neutralitetskrænkelser andre Steder i Landet ville være ganske unyttige, naar København ikke er sikret til Lands og til Vands. De have gentaget og gentaget: Forsvarssagen kan i Virkeligheden slet ikke løses uden Befæstningsanlæg.

Det er altsaa de sagkyndiges bestemte Udtalelse. Overfor den kan man stille sig, som Socialdemokraterne gøre, og sige: saa ville vi slet ingen Fæstning have. Men jeg fatter ikke, det er muligt at stille sig paa det Standpunkt, Forsvarsministeren gør, og sige: Ja vist, vi skulle have et Forsvar, vi skulle have en Bygning, men vi skulle ikke have Fundamentet. Det forekommer mig ganske ubegribeligt. Jeg kunde forstaa det, hvis Forsvarsministeren selv var en overlegen Officer, en Napoleon, overfor hvem de andre Generaler svandt

ind til Smaating, men da han er, som vi andre, en civil Politiker, som har et politisk Ansvar, men som umuligt kan have Sagkundskab og er henvist til og efter mine Begreber tvungen til at rette sig efter Sagkundskaben, er det mig ganske ubegribeligt, at han tør og kan paatage sig det Ansvar at sige: Sagkundskaben har sagt dette, men jeg skønner nu, at Sjælland og København meget godt kunne forsvares af den mobile Hær, hvis Tjenestetid jeg for Resten finder Anledning til at nedsætte noget oven i Købet.

Det er, forekommer det mig — og jeg vil gerne have Lov til at sige det — en utrolig Suffisance, hvormed Dilettantministeren her optræder selvsikkert overfor den Sagkundskab, der fremkommer fra de Autoriteter, vi selv have skabt her i Landet.

Formanden: Det ærede Medlem brugte Udtryk, som ikke kunne passere.

Wulff: Vi saa dette skarpt belyst i den lille Kontrovers om Fløjforterne, som ogsaa den højtærede Minister nylig har berørt, hvor Generalstaben afgiver en militærvidenskabelig begrundet Erklæring om, at dette todelte Kystfort maa have en Stilling paa Landsiden som Dækning i Ryggen, og forlanger denne Stilling. Overfor dette siger den højtærede Minister: Generalstaben ser udelukkende sagligt paa den Slags Ting, men det gør jeg ikke, jeg ser politisk og økonomisk tillige, og jeg bestemmer, at denne Sikring til Landsiden skal ikke være der, den kunne vi ikke have. Han tilføjer: „Det er Forudsætningen, som Rigsdagen kommer til at stemme om, og saaledes vil det blive udført. Mine Ord i den Henseende ville blive bindende ogsaa for den Minister, som kommer efter, og det er rigtigt, at den Ting bliver sagt klart, saa at alle kunne forstaa den; baade de, som ere for, og de, som ere derimod.“

Da jeg hørte det forleden Dag, sagde jeg til mig selv: Det er rene Ord for Pengene. Jeg holder nu af Ærlighed og Aabenhed i Politik, det har jeg somme-tider sagt, og for saa vidt gør jeg Ministeren min Kompliment, man kunde ikke forlange en mere hensynsløs Aabenhed end den, Ministeren har udvist i dette Tilfælde. Man har bebrejdet Kejser Wilhelm, at han en Gang under et Billede, han forærede bort, skrev de latinske Ord — vi ere jo komne ind paa at tale Latin her i Tinget — „sic volo, sic jubeo“, og man fandt det overmaade anmassende og